

ΑΓΙΟΣ ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΦΗΓΗΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ (Δ)

ΜΑΡΚΕΛΛΟΣ (Μ)

ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ (Τ)

ΤΕΣΣΕΡΑ ΠΑΙΔΙΑ (π1, π2, π3, π4)

ΣΚΗΝΗ 1^η

(Ο Δ και ο Τ προσεύχονται γονατιστοί. Ξαφνικά χτυπά ή πόρτα επίμονα. Σηκώνονται και ο Τ πηγαίνει στην πόρτα.)

Τ: Ποιός είναι, παρακαλώ;

Μ: Ο Μάρκελλος είμαι, άνοιξτε!

(Άνοίγει)

Μ: Ταρσίζιε, έδω είσαι; Χαίρε.

Τ: Χαίρετε.

Δ: Γιατί είσαι έτσι ξαναμμένος, Μάρκελλε;

Μ: Πώς νά μήν είμαι, άδελφέ μου Δημήτριο; Δέν έμαθες τί έγινε σήμερα τό πρωί;

Δ: Τί;

Μ: Συνέλαβαν τόν διάκονο Άρτέμονα και τέσσερις ακόμη άδελφούς μας μέ τήν γνωστή κατηγορία...

Δ: ότι είναι Χριστιανοί;

Μ: Άκριβώς. Και φαίνεται πώς κάποιος τούς κατέδωσε. Γιατί χωρίς κανένα προηγούμενο, έτσι ξαφνικά, στρατιώτες πήγαν στην έπαυλη του Στεφάνου του χρυσοχόου...

Δ: πού 'χει μαζέψει στό σπίτι του μερικές φτωχές οικογένειες και τίς περιποιείται;

Μ: Ναί. Και είχαν πάει νά τούς διακονήσουν ο πατήρ Άρτέμων και οί άλλοι.

Δ: Και τούς συνέλαβαν; Και τόν Στέφανο μαζί;

M: Βέβαια. Όμολόγησαν όλοι ότι όντως εΐναι Χριστιανοΐ καΐ δέν τό άρνήθηκαν μπροστά στόν έκατόνταρχο καΐ τούς στρατιώτες... Εΐναι τώρα κλεισμένοι στίς αυτόκρατορικές φυλακές. Σέ μιά άπό τίς έπόμενες ήμέρες θά τούς ρΐξουν στά λιοντάρια στό Κολοσσαΐο.

Δ: Άς χτυπάει, άς χτυπάει ό πονηρός μ'όλες τίς σκοτεινές δυνάμεις του τήν Έκκλησία! Όσο θά χύνεται τό αίμα τών παιδιών της γιά τήν άγάπη του Χριστού, τόσο θά ριζώνει καΐ θά μεγαλώνει τό εύλογημένο αυτό δέντρο. « Εΐη τό όνομα Κυρίου εύλογημένον άπό του νύν καΐ έως του αιώνος. »

(Κάνει τόν σταυρό του, καΐ μαζί καΐ οΐ M καΐ T σιγοψιθυρίζοντας τό ίδιο.)

M: Έκκρεμεΐ όμως κάτι πολύ σοβαρό.

Δ: Τί;

M: Πρέπει κάποιος νά τούς πάει τήν Θεία Κοινωνία. Ό πατήρ Παγκράτιος εΐναι προβληματισμένος. Ζητείται πρόσωπο υπεράνω πάσης ύποψίας.

T: Έγώ, έγώ θά πάω! Άν συμφωνεΐ ό πατήρ, θέλω νά πάω!

Δ: Έσύ; Όχι έσύ, Ταρσίζιε! Ένα παιδί δώδεκα χρονών νά πάει ώς τίς φυλακές;!

T: Ό, σās παρακαλῶ, κύριε Δημήτριε! Θά 'ναι μεγάλη μου χαρά νά μεταφέρω τό Άχραντο Σῶμα καΐ τό Τίμιο Αΐμα του Κυρίου μας στους μάρτυρες. Σās παρακαλῶ!

(Καΐ παίρνει στάση ίκετευτική. Ό Δ εΐναι σκεπτικός.)

Δ: Έσύ τί λές, Μάρκελλε;

M: Δέν ξέρω... Μέ τήν χάρη του Θεού μπορεΐ νά τά καταφέρει. Νά ρωτήσουμε καΐ τόν πατέρα Παγκράτιο...

Δ: ...Έντάξει. Ίσως, νά 'ναι θέλημα Θεού...

M: Ναΐ, ίσως... αλλά άς πᾶμε. Φύγαμε, Ταρσίζιε. Χαΐρε, Δημήτριε.

Δ: Χαΐρε, Μάρκελλε. Ταρσίζιε, ... ό Θεός μαζί σου.

T: Χαΐρετε. Τίς προσευχές σας.

(Οΐ M καΐ T φεύγουν. Ό Δ μόνος κάνει βόλτες.)

Δ: Περίεργο. Γιατί ό Μάρκελλος δέν άντέδρασε στήν έπιμονή του Ταρσίζιου; ... Χμ, ίσως καΐ νά 'χει δίκιο. Ποΐός άλλος άπ'τούς αδελφούς θά μπορούσε νά μεταφέρει τά Τίμια Δῶρα

παρά ό Ταρσίζιος μέ τό φωτεινό πρόσωπο καί τήν καθαρή καρδιά τήν γεμάτη αγάπη γιά τόν Χριστό μας; ... Θεέ μου, βάλε τό χέρι σου.

(Καί γονατίζει γιά προσευχή.)

ΣΚΗΝΗ 2^η

Αφηγητής: Ό Μάρκελλος καί ό Ταρσίζιος πηγαίνουν στήν οίκία τοῦ π. Παγκρατίου, ό όποῖος δέχεται, νά μεταφέρει τήν Θεία Κοινωνία στήν φυλακή τό φλογερό Χριστιανόπουλο. Ό Ταρσίζιος μέ φόβο καί χαρά κρύβει τόν μεγάλο θησαυρό στόν κόρφο του καί κινάει μόνος του μέσα ἀπό τούς δρόμους τῆς Ρώμης γιά τίς αὐτοκρατορικές φυλακές, ἐνῶ ό ἥλιος πάει νά βασιλέψει.

(Μιά παρέα παιδιῶν κάθεται ἄπραγη)

π1: Τί νά κάνουμε, ρέ παιδιά; Βαριέμαι, βαριέμαι.

π2: Κι ἐγώ. Καί σήμερα πάλι ἔτσι τήν περάσαμε, δέν εἶχαμε καμιά καλή φάση, νά σπάσει ἡ μονοτονία.

π3: Παίζουμε ζάρια;

π2: Καί τί θά βάλουμε γιά στοίχημα;

π3: Κουκιά.

π2: Ποῦ νά τά βροῦμε;

π3: Νά κλέψουμε ἀπό τόν γερο-Κάτουλλο, τόν μπακάλη.

π4: Όχι, ρέ σεῖς. Δέν ἔχω ὄρεξη νά δοκιμάσει πάλι ἡ πλάτη μου τήν μαγκούρα του.

π3: Καλά, καλά. Θά δοῦμε αὔριο τό πρωί, ὅταν ἀνοίξουν τά μαγαζιά.

(Ἐν τῷ μεταξύ, ἔχει σηκωθεῖ τό π1 γιά νά τεντωθεῖ, καί βλέπει στό βάθος τοῦ δρόμου τόν Ταρσίζιο.)

π1: Ὦπ, τί βλέπουν τά μάτια μου!

π2, 3, 4: Τί;

π1: Βρῆκα θῦμα: Τόν συμμαθητή μας ἀπ 'τό σχολεῖο, τόν Ταρσίζιο.

π4: Ποῦντος;

(Σηκώνονται ὄρθιοι καί οἱ ἄλλοι.)

π1: Νάτος, μωρέ.

π2: Ά ναί, κρατάει καί κάτι.

π3: Νά τοῦ τό πάρουμε. Ἐτοιμαστεῖτε.

(Εμφανίζεται ὁ Ταρσίζιος, πού περπατάει ἀργά κρατώντας τήν
Θεία Κοινωνία μέ ἰδιαίτερο σεβασμό.)

π1: Γιά ποῦ τό βάλαμε, φιλαράκο;

(Ὁ Ταρσίζιος κοντοστεκεται. Τά παιδιά τόν περιτριγυρίζουν.)

π2: Τί γίνεται, Ταρσίζιε; Τί κρατᾶς ἐκεῖ;

(Πάει νά τοῦ τό ἀρπάξει βίαια, ἀλλά ὁ Τ τοῦ στρέφει τήν
πλάτη.)

π3: Μπά; Μᾶς γυρίζεις καί τήν πλάτη; Ἄν δέν μᾶς δώσεις αὐτό
πού κρατᾶς, δέν πρόκειται νά φύγεις. Γιά τό καλό σου. Τ' ἀκοῦς;

π1: Τί καθόμαστε καί τόν βλέπουμε, ρέ; Ὁρμᾶτε!

(Μέ φωνές τόν χτυπᾶνε καί τόν ρίχνουν κάτω. Ὁ Τ πέφτει
μπρούμυτος. Προσπαθοῦν νά τοῦ ἀνοίξουν τά χέρια.)

π4: Δέν μπορῶ νά τοῦ ἀνοίξω τά χέρια.

π2: Πώπώ! Ποῦ τήν βρῆκε τόση δύναμη;

Δ: Ἐι ἐσεῖς, τί κάνετε ἐκεῖ πέρα;

π1: ὦχ, πᾶμε νά φύγουμε! (Τά παιδιά φεύγουν τρέχοντας)

Δ: Τό καημένο τό παιδί, γιατί ἄραγε τό χτυπ...; (Ἐνῶ λέει αὐτά,
γυρίζει τόν Τ ἀνάσκελα) Θεέ μου, ὁ Ταρσίζιος!... Ταρσίζιε!...
Ταρσίζιε!... Ζεῖ;... Κυρία Θεοτόκε, τί νά κάνω;... Πῶς νά τόν
σηκώσω μόνος μου; Ποιός ἀπό τοὺς ἀδελφούς μένει ἐδῶ κοντά
νά τό πάρουμε τό παιδί;

(Φεύγει τρέχοντας)

(Κλείνουν τά φῶτα. Μπαίνει ἡ χορωδία ἀργά. Ἀρχίζει τό
τραγούδι, εἴτε ἀφοῦ πάρει θέση εἴτε μόλις πρίν βγεῖ στήν
σκηνή.)

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΑΡΣΙΖΙΟΣ

Σ' ἕναν δρόμο τῆς Ρώμης πεσμένος
 ἕνας μάρτυς μικρός πληγωμένος
 στὸν βωμό τοῦ Χριστοῦ ξαπλωμένος
 σὰν ἀρνάκι μικρό σφαγιασμένος.

Τό χαμόγελο λάμπει στὰ χεῖλη
 καί στὰ χέρια του κάτι κρατεῖ,
 εἶναι Σῶμα Χριστοῦ πού 'χει πάρει,
 γιὰ νά φέρει κρυφά στήν φυλακή.

Τόν Ταρσίζιο ἔχουν κυκλώσει
 ἀγγελοῦδια μέ ἄσπρα φτερά,
 συνοδεία μαζί του θά πᾶνε
 εἰς τοῦ Πλάστη τήν ὁλόθερμη ἀγκαλιά.

Καί σέ λίγο ὁ μάρτυς πεθαίνει
 καί στεφάνι τῆς δόξης φορεῖ.
 Τέτοια δόξα καθεὶς τήν ζηλεύει,
 τέτοια δόξα καθένας τήν ποθεῖ.

Σ' ἕναν δρόμο τῆς Ρώμης πεσμένος...

ΑΥΛΑΙΑ